

การเปรียบเทียบความคิดเห็นและผลสัมฤทธิ์ทางภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่เรียนกับ อาจารย์เจ้าของภาษาและอาจารย์ชาวไทย*

A Comparison of Opinions and English Proficiency between Students Studying with Native English-Speaking Teachers and Those with Non-Native English-Speaking Teachers

ศพิษา วิทยาสร้อย (Salisa Vidhayasai)**

สมบุญ พนัประสาธ (Somboon Pojprasat)***

บทคัดย่อ

ในวงการศึกษาของไทยพบว่าข้อถกเถียงเรื่องผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษระหว่างครูเจ้าของภาษากับครูที่ไม่ใช่เจ้าของภาษาว่าใครเหมาะสมกว่ากันนั้น ยังไม่สามารถหาข้อยุติที่แน่ชัดได้ เนื่องจากการศึกษาในประเด็นดังกล่าวมีจำนวนน้อย ซึ่งยังทำให้ผู้เกี่ยวข้องกับการศึกษาด้านนี้ขาดความเข้าใจต่อครูผู้สอนทั้งสองกลุ่มด้วย บทความนี้จึงมีจุดประสงค์ที่จะอธิบายประเด็นปัญหาดังกล่าว โดยอ้างอิงผลการศึกษาของผู้วิจัยที่เปรียบเทียบความคิดเห็นต่อครูผู้สอนและผลสัมฤทธิ์ทางภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับมหาวิทยาลัยที่เรียนกับอาจารย์เจ้าของภาษาและอาจารย์ชาวไทย เพื่อหาข้อดีและข้อควรปรับปรุงของอาจารย์ทั้งสองกลุ่มและเพื่อพัฒนาการเรียนการสอนต่อไป ทั้งนี้ผู้วิจัยได้เสนอแนะแนวทางในการพัฒนาผู้สอนเพื่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นไว้ในตอนท้ายด้วย

คำสำคัญ: การสอนภาษาอังกฤษ ครูเจ้าของภาษา ครูที่ไม่ใช่เจ้าของภาษา ความคิดเห็น ผลสัมฤทธิ์ทางภาษาอังกฤษ

* เพื่อนำเสนอข้อมูลเชิงเปรียบเทียบด้านผู้สอนภาษาอังกฤษซึ่งสามารถนำไปประกอบการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้มีประสิทธิภาพต่อไป

** อาจารย์ประจำหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล

*** อาจารย์ประจำหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล

Abstract

Over the years the choice of whether to assign native English-speaking teachers (NESTs) or non-NESTs to conduct English teaching in Thailand has been the subject of much debate. Unfortunately, research dedicated to casting more light on this problem is very scarce, thus triggering the development of misunderstanding of the two groups of teachers. The current paper aims to directly address this issue by means of an empirical study. A comparison of Thai university students who were trained by NESTs and those studying with Thai instructors was made to investigate their opinions on the instructors' and their English proficiency. In doing so, the strengths and weaknesses of the two groups of instructors could be identified. Suggestions with regard to the development of instructors for more effective English classrooms are also given in the final section of the paper.

Keywords: English teaching, non-NEST, NEST, opinion, English proficiency

บทนำ

เป้าหมายสำคัญประการหนึ่งในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศคือผู้เรียนสามารถใช้ภาษาต่างประเทศนั้นได้อย่างถูกต้อง คล่องแคล่ว และเป็นธรรมชาติใกล้เคียงกับเจ้าของภาษามากที่สุด ความถูกต้องและความเป็นธรรมชาติดังกล่าวต้องอาศัยความรู้และความสามารถ ทั้งในด้านภาษา (linguistic knowledge) และด้านวัฒนธรรม (cultural knowledge) ที่มีอยู่ในภาษานั้น ด้วยเหตุนี้จึงเกิดแนวความคิดว่าเจ้าของภาษาน่าจะเป็นผู้ที่เหมาะสมในการจัดการเรียนการสอนในฐานะเป็นผู้ที่ใช้ภาษาของตนเองอย่างเป็นธรรมชาติและซึมซับกับวัฒนธรรมภาษาของตนเองมากที่สุด

ความคิดดังกล่าวได้มีการศึกษาและถกเถียงกันอย่างหลากหลายในแวดวงการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ อาทิ Canagarajah (1999) และ Phillipson (1992) ให้ความเห็นว่าเจ้าของภาษาอังกฤษมีความเหมาะสมในการสอนภาษามากกว่าผู้ที่ไม่ใช่เจ้าของภาษา อย่างไรก็ตามต่อมาในภายหลังมีงานวิจัยจำนวนหนึ่งได้ระบุถึงความต่าง ข้อดีและข้อเสียของอาจารย์เจ้าของภาษา (native English-speaking teacher หรือ NEST) กับอาจารย์ที่ไม่ใช่เจ้าของภาษา (non-NEST) และเสนอความเห็นที่สอดคล้องกันว่าในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศควรมีผู้สอนทั้งสองกลุ่มเพื่อประโยชน์สูงสุด ทั้งต่อผู้เรียน อาจารย์ผู้สอน และสถานศึกษา (Walkinshaw & Duong, 2014; Brown 2013; Walkinshaw & Duong, 2012; Medgyes, 2011; Holliday, 2008; Ali & Junsatitkul 2008) เมื่อศึกษาข้อดีและข้อเสียที่สำคัญของอาจารย์ทั้งสองกลุ่มจากนักการศึกษาที่กล่าวมาข้างต้นพบว่าอาจารย์เจ้าของภาษา เป็นตัวอย่างที่ดีในการพูดและเป็นผู้ให้ข้อมูลทางวัฒนธรรมได้ลึกซึ้งกว่าอาจารย์ที่ไม่ใช่เจ้าของภาษา ส่วนการเรียนการสอน ไวยากรณ์ การอ่านและการเขียน ผู้เรียนและผู้บริหารพึงพอใจกับอาจารย์ที่ไม่ใช่เจ้าของภาษามากกว่าอาจารย์เจ้าของภาษา

ในประเทศไทยการวิจัยที่เกี่ยวกับความคิดเห็นและโดยเฉพาะผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนระดับอุดมศึกษาที่เรียนกับผู้สอนชาวไทยและผู้สอนเจ้าของภาษายังมีอยู่น้อยมากจึงทำให้ผู้เรียน ผู้สอน และผู้บริหารสถานศึกษาขาดข้อมูลเชิงประจักษ์เกี่ยวกับการจัดผู้สอนในรายวิชาภาษาอังกฤษ จากปัญหานี้ผู้วิจัยจึงศึกษาประเด็นดังกล่าวโดยเปรียบเทียบความคิดเห็นด้านการเรียนการสอนและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาที่เรียนกับอาจารย์ชาวไทยกับนักศึกษาที่เรียนกับอาจารย์เจ้าของภาษาเพื่อนำเสนอข้อมูลอันจะเป็นประโยชน์ในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นต่อไป

คำถามวิจัย

เพื่อให้งานวิจัยนี้บรรลุวัตถุประสงค์งานวิจัยตามที่กล่าวไว้ข้างต้น ผู้วิจัยจึงตั้งคำถามงานวิจัยเพื่อเป็นกรอบในการศึกษาดังนี้

1. ความคิดเห็นด้านการเรียนการสอนของนักศึกษาที่เรียนกับอาจารย์ชาวไทยกับนักศึกษาที่เรียนกับอาจารย์เจ้าของภาษาเหมือนหรือแตกต่างกันอย่างไร
2. ผลสัมฤทธิ์ทางภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่เรียนกับอาจารย์ชาวไทยและนักศึกษาที่เรียนกับอาจารย์เจ้าของภาษาเหมือนหรือแตกต่างกันอย่างไร

วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

ในการทำวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ทบทวนข้อมูลอันเป็นพื้นฐานสำคัญต่อการศึกษาทั้งประเด็นความคิดเห็นและผลสัมฤทธิ์ทางภาษาอังกฤษของผู้เรียนที่เรียนกับอาจารย์เจ้าของภาษาและผู้เรียนที่เรียนกับอาจารย์ชาวไทย โดยแบ่งออกเป็นหัวข้อหลัก 3 ข้อดังนี้

1. คุณสมบัติของอาจารย์สอนภาษาอังกฤษ

จากการศึกษางานวิจัยด้านความคิดเห็นของผู้เรียนที่มีต่ออาจารย์เจ้าของภาษาและอาจารย์ที่ไม่ใช่เจ้าของภาษา พบว่าอาจารย์ทั้งสองกลุ่มต่างมีข้อดีและข้อเสียต่างกัน ข้อสรุปและข้อเสนอแนะของการศึกษาจำนวนมากจึงเสนอให้มีการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษโดยอาจารย์ทั้งสองกลุ่มตามความถนัด และความสามารถของพวกเขา ทว่าประเด็นที่สำคัญจากการศึกษาส่วนมากระบุว่าผู้เรียนมักจะคำนึงถึงคุณสมบัติของอาจารย์สอนภาษาอังกฤษมากกว่าความเป็นเจ้าของภาษา (nativehood) การตระหนักถึงความสำคัญของคุณสมบัติของอาจารย์สอนภาษาอังกฤษนี้ไม่เพียงแต่จะเป็นประโยชน์ต่อการเข้าใจความต้องการของผู้เรียนที่มีต่อผู้สอนแต่อาจจะนำมาซึ่งการเสนอแนวทางข้อคิดเห็นเพื่อพัฒนาการจัดการเรียนสอนของอาจารย์ต่อไป

จากการทบทวนวรรณกรรมประเด็นเรื่องคุณสมบัติของอาจารย์สอนภาษาอังกฤษพบว่าอาจารย์สอนภาษาอังกฤษควรมีลักษณะที่เป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาการเรียนรู้ทั้งต่อตนเองและผู้เรียนหลากหลายด้าน เช่น ความรู้ความสามารถ ความสนใจต่อผู้เรียน การจัดการเรียนการสอนอย่างน่าสนใจและเป็นกันเอง งานวิจัยจำนวนมากได้ระบุคุณสมบัติต่างๆที่ดีของอาจารย์สอนภาษาอังกฤษในหลากหลายประเทศที่เหมือนและแตกต่างกันออกไป เช่น งานวิจัยของ Haizadeh & Salahshour (2014) ที่ศึกษาความคิดเห็นของผู้เรียนในประเทศอิหร่าน งานวิจัยของ Wichadee (2008) ที่ศึกษากับนักศึกษาในมหาวิทยาลัยในกรุงเทพมหานคร และงานวิจัยของ Park & Lee (2006) ที่ศึกษากับอาจารย์และนักเรียนระดับมัธยมศึกษาในประเทศเกาหลี เมื่อสรุปรวมแล้ว

ผลการศึกษาระบุคุณสมบัติของอาจารย์สอนภาษาอังกฤษออกมาเป็นหัวข้อคล้ายๆกัน ผู้วิจัยในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เลือกผลสรุปของ Miller (2013) มาปรับใช้ในการทำแบบสอบถามเพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่ออาจารย์ชาวไทยและอาจารย์เจ้าของภาษา Miller ได้สรุปคุณสมบัติของอาจารย์สอนภาษาอังกฤษออกเป็น 4 ด้านดังนี้คือ 1. ด้าน จิตพิสัย ประกอบด้วย ความกระตือรือร้น การชักจูงผู้เรียน อารมณ์ขันเวลาสอน ความเอาใจใส่ เป็นต้น 2. ด้านทักษะในการจัดการเรียนการสอน เช่นความคิดสร้างสรรค์ ความท้าทายของเนื้อหาและกิจกรรม 3. ด้านการจัดการเรียนการสอน รวมถึงการบริหารเวลา 4. ด้านความรู้ความสามารถในเนื้อหาที่สอนและการถ่ายทอด

2. อาจารย์เจ้าของภาษาอังกฤษกับอาจารย์ที่ไม่ใช่เจ้าของภาษา

วัตถุประสงค์ข้อหนึ่งของงานวิจัยครั้งนี้คือการเปรียบเทียบความคิดเห็นของนักศึกษาที่เรียนกับอาจารย์เจ้าของภาษาและอาจารย์ชาวไทย ดังนั้นข้อมูลพื้นฐานอันดับแรกที่เราควรทำการอธิบายเพื่อให้เกิดความกระจ่างแจ้งและความเข้าใจที่ตรงกันคืออาจารย์เจ้าของภาษาอังกฤษคือใคร และอาจารย์ที่ไม่ใช่เจ้าของภาษาคือใคร

2.1 นิยามของคำว่าอาจารย์เจ้าของภาษาอังกฤษ (native English-speaking teacher: NEST) เป็นสิ่งที่ซับซ้อนพอสมควร ความซับซ้อนนี้เริ่มตั้งแต่การแยกระหว่างเจ้าของภาษาอังกฤษและผู้ที่ไม่ใช่เจ้าของภาษาอังกฤษเพราะมีปัจจัยหลายอย่างเข้ามาเกี่ยวข้องด้วย ยกตัวอย่างเมื่อพิจารณาบุคคลหนึ่งที่ใช้ภาษาอังกฤษอยู่ตลอดเวลาได้อย่างคล่องแคล่ว แต่ไม่ได้ใช้ชีวิตอยู่ในประเทศที่พูดภาษาอังกฤษเป็นหลัก บุคคลนั้นจะถูกพิจารณาว่าเป็นเจ้าของภาษาอังกฤษหรือไม่ ในทางกลับกันบุคคลที่อยู่ในประเทศที่พูดภาษาอังกฤษเป็นหลักแต่ใช้ภาษาอื่นในการสื่อสารจะพิจารณาว่าเป็นเจ้าของภาษาอังกฤษหรือไม่ปัจจัยด้านสังคมและการเมืองก็มีส่วนสำคัญเช่นกัน อาทิประเทศที่พูดภาษาอังกฤษเป็นหลักอาจจะมีความคิดเห็นเชิงลบหรืออคติต่อผู้พูดภาษาอังกฤษในประเทศที่ไม่ได้พูดภาษาอังกฤษเป็นหลักว่าไม่ใช่เจ้าของภาษาถึงแม้ว่าจะใช้ภาษาได้อย่างคล่องแคล่วเป็นธรรมชาติก็ตาม

สรุปได้ว่าหลักการในการนิยามและจำแนกเจ้าของภาษาอังกฤษกับผู้ที่ไม่ใช่เจ้าของภาษาอังกฤษนั้นมีความแตกต่างกันด้วยหลายปัจจัย อาทิเช่น ปัจจัยด้านภาษา และปัจจัยด้านสังคมและการเมือง ในงานวิจัยนี้ผู้วิจัยเลือกใช้จากนิยามของ Mora (2006) (อ้างใน Vidal, 2012) ซึ่งให้ความหมายของคำว่าเจ้าของภาษาอังกฤษไว้อย่างรัดกุมโดยนำปัจจัยต่างๆที่เกี่ยวข้องมาพิจารณาไว้ด้วย Mora อธิบายนิยามคำว่าเจ้าของภาษาอังกฤษไว้ดังนี้คือ (หน้า 18)

บุคคลที่เรียนรู้ภาษา (ในที่นี้หมายถึงภาษาอังกฤษ) ตั้งแต่วัยเด็กในฐานะภาษาหลักและใช้ภาษาอย่างต่อเนื่องเป็นปกติประจำวันจนถึงวัยผู้ใหญ่และสามารถใช้ภาษาได้อย่างคล่องแคล่ว ภาษานี้พัฒนามาจากนัยยะทางสังคม การเมือง ความรู้สึกส่วนตัวและสภาพภูมิศาสตร์ ที่บ่งบอกระดับที่ยอมรับกันว่าเป็นความสามารถในการใช้ภาษาระดับสูง

ทั้งนี้ Mora ยังเสริมอีกว่าเจ้าของภาษาอังกฤษกับอาจารย์เจ้าของภาษาอังกฤษเป็นคนละคนกัน อาจารย์เจ้าของภาษาอังกฤษนั้นนอกจากจะต้องเป็นเจ้าของภาษาแล้วยังต้องได้รับการฝึกฝนทางภาษาและการสอนในสาขาของตนเองด้วย

2.2 อาจารย์ที่ไม่ใช่เจ้าของภาษาอังกฤษ (non-native English-speaking teacher: non-NEST) (ในงานวิจัยนี้คือ อาจารย์ชาวไทย) จากนิยามของเจ้าของภาษาอังกฤษและอาจารย์เจ้าของภาษาอังกฤษข้างต้น พอสรุปได้ว่า ผู้ที่ได้เรียนรู้หรือรับภาษาอังกฤษภายหลังจากภาษาแม่ของตนเป็นผู้ที่ไม่ใช่เจ้าของภาษา การรับภาษาอังกฤษนี้อาจจะเกิดขึ้นในวัยเด็กหรือวัยผู้ใหญ่ ผ่านการเรียนการสอนทั้งในและนอกระบบ เช่น การเรียนในสถานศึกษา การอยู่ประเทศที่พูดภาษาอังกฤษเป็นหลัก การดูภาพยนตร์หรือฟังเพลงภาษาอังกฤษ และเช่นเดียวกับอาจารย์เจ้าของภาษาอังกฤษ อาจารย์ผู้ที่ไม่ใช่เจ้าของภาษาอังกฤษควรได้รับการฝึกฝนในการสอนเช่นกัน

2.3 ความต่างระหว่างอาจารย์เจ้าของภาษาอังกฤษกับอาจารย์ที่ไม่ใช่เจ้าของภาษาอังกฤษ มีการศึกษาจำนวนมากที่ศึกษาความต่างของอาจารย์ทั้งสองกลุ่มตั้งแต่ปี ค.ศ. 1980 เป็นต้นมา ในที่นี้ผู้วิจัยขอเสนอบทความของ Medgyes (2001) ชื่อว่า ‘When the Teacher Is a Non-Native Speaker’ มาอธิบายเป็นหลัก เพราะได้มีการแสดงผลไว้ชัดเจน ครอบคลุมและได้รับการอ้างอิงในงานวิจัยอื่นๆอยู่บ่อยครั้ง ในบทความนี้ Medgyes ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบระหว่างอาจารย์เจ้าของภาษาอังกฤษกับอาจารย์ที่ไม่ใช่เจ้าของภาษาจาก 11 ประเทศ ได้สรุปข้อดีและข้อเสียของทั้งสองกลุ่มอย่างชัดเจนออกเป็นสี่ด้าน

ด้านที่หนึ่งคือ ความสามารถในการใช้ภาษา กล่าวคืออาจารย์เจ้าของภาษาใช้ภาษาที่เกิดขึ้นจริงในชีวิตประจำวัน ใช้ภาษาได้คล่องแคล่วและมีความมั่นใจ ส่วนอาจารย์ที่ไม่ใช่เจ้าของภาษาใช้ภาษาได้คล่องแคล่วและมั่นใจน้อยกว่า อีกทั้งอาจารย์ที่ไม่ใช่เจ้าของภาษายังเน้นการใช้ภาษาที่ปรากฏในหนังสือเป็นหลัก

ด้านที่สองคือ ทักษะคิดทั่วไป ขณะที่อาจารย์เจ้าของภาษามีวิธีการสอนที่ยืดหยุ่น เน้นความคิดสร้างสรรค์ และสร้างบรรยากาศที่เป็นกันเอง อาจารย์ที่ไม่ใช่เจ้าของภาษามีแนวโน้มที่จะสอนตามบทเรียนระมัดระวังในการให้ข้อมูล และเข้มงวดในเวลาสอนมากกว่า แต่ข้อดีที่เห็นได้ชัดของอาจารย์ที่ไม่ใช่เจ้าของภาษา คือมีความเข้าใจ เห็นใจผู้เรียนมากกว่า ในฐานะที่ตนเองเป็นผู้เรียนภาษาเช่นกัน ลักษณะดังกล่าวทำให้ผู้เรียนรู้สึกอุ่นใจที่จะเรียนกับอาจารย์ที่ไม่ใช่เจ้าของภาษามากกว่า

ด้านที่สามคือ ทักษะคิดในการสอน อาจารย์เจ้าของภาษาเน้นความคล่องแคล่ว การสื่อความหมาย การใช้จริง ทักษะการพูด และรูปแบบภาษาที่ไม่เป็นทางการ ส่วนอาจารย์ที่ไม่ใช่เจ้าของภาษาเน้นความถูกต้อง โครงสร้างตามหลักภาษา ทักษะการอ่าน และภาษาที่เป็นทางการ ส่วนวิธีการจัดการเรียนการสอนที่เกี่ยวข้อง อาจารย์เจ้าของภาษาสอนเนื้อหาในบริบทที่เกิดจริง โดยมีกิจกรรมและสื่อการเรียนการสอนที่หลากหลาย กิจกรรมมีทั้งรายเดี่ยว คู่และกลุ่ม ใช้แบบทดสอบและให้การบ้านไม่มาก ในขณะที่อาจารย์ที่ไม่ใช่เจ้าของภาษาสอนเนื้อหาโดยไม่เชื่อมโยงกับบริบท และมักจะใช้กิจกรรมและสื่อการเรียนการสอนที่จำกัดกว่า กล่าวคือใช้หนังสือเป็นหลักและทำกิจกรรมแบบทั้งชั้นเรียนมากกว่า

ด้านที่สี่คือ ทักษะคิดในการสอนวัฒนธรรม กล่าวโดยสรุป อาจารย์เจ้าของภาษาสามารถให้ข้อมูลทางวัฒนธรรมมากกว่าอาจารย์ที่ไม่ใช่เจ้าของภาษา

จากข้อสรุปความต่างระหว่างอาจารย์เจ้าของภาษาอังกฤษกับอาจารย์ที่ไม่ใช่เจ้าของภาษาเห็นได้ว่าเจ้าของภาษามีความสำคัญอย่างมากเช่นกันในการจัดการเรียนการสอนภาษาทั้งในมิติความสามารถทางภาษาและการสอนภาษา อาจารย์เจ้าของภาษาอังกฤษจึงเป็นที่ต้องการอย่างมากจากสถานศึกษาทั่วโลก ทั้งนี้ความต้องการดังกล่าวยังได้รับแรงเสริมจากค่านิยมของเจ้าของภาษาเองที่คิดว่าเจ้าของภาษาเป็นผู้สอนภาษาได้ดีกว่า

(Canagarajah, 1999; Phillipson, 1992) แม้ว่าปัจจุบันความเห็นดังกล่าวจะเป็นที่ถกเถียงกันมากขึ้น และคณะผู้บริหารของสมาคมการสอนภาษาอังกฤษสำหรับผู้ใช้ภาษาอื่น (Executive Board of TESOL) มีมติในปี 1991 คัดค้านการจ้างงานผู้สอนภาษาอังกฤษที่พิจารณาจากภาษาแม่ของผู้สอนเท่านั้น (Medgyes, 2001) รวมถึงค่านิยมของผู้จ้างงานและลูกค้าด้วย ตัวอย่างการศึกษาของ Halliday (2008) อ้างใน Walkinshaw & Duong (2012) ระบุว่านายจ้างในสถาบันการศึกษาของประเทศอังกฤษไม่สามารถตัดสินใจได้ว่าเนื่องจากลูกค้ายังต้องการอาจารย์เจ้าของภาษาอยู่

มีการศึกษาจำนวนมากที่สำรวจการจ้างงานอาจารย์เจ้าของภาษา รวมถึงประเด็นอื่นๆที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ Halliday (2008) Clark & Paran (2007) McKay (2002) Cheung (2002) และ Liu (1999) ผลงานวิจัยส่วนมากสรุปและเสนอแนะคล้ายกันว่าอาจารย์เจ้าของภาษาจำเป็นต่อการเรียนการสอนภาษา ทั้งจากความเห็นของอาจารย์ผู้สอน ผู้เรียน และผู้บริหาร ทั้งนี้อัตราส่วนการจ้างขึ้นอยู่กับงบประมาณ ค่านิยมและธรรมเนียมปฏิบัติของแต่ละสถานศึกษาด้วย ในประเด็นการจ้างงานนี้ Medgyes (2001) ยังเสริมอีกว่าอัตราส่วนที่เท่ากันระหว่างอาจารย์เจ้าของภาษากับอาจารย์ที่ไม่ใช่เจ้าของภาษาเป็นอัตราส่วนที่เหมาะสมที่สุดเพราะอาจารย์ทั้งสองประเภทมีข้อดีและข้อเสียต่างกัน ถ้าเกิดการร่วมมือกันในการทำงานจะทำให้เกิดประโยชน์ทั้งต่ออาจารย์ ผู้เรียน และสถานศึกษา

3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนโดยอาจารย์เจ้าของภาษาอังกฤษและอาจารย์ที่ไม่ใช่เจ้าของภาษา

จากการศึกษางานวิจัยในอดีตที่ผ่านมาพบว่าส่วนมากมุ่งเน้นการศึกษาเปรียบเทียบทัศนคติของอาจารย์หรือผู้เรียนที่มีต่ออาจารย์เจ้าของภาษาอังกฤษและอาจารย์ที่ไม่ใช่เจ้าของภาษา การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนจากอาจารย์ทั้งสองกลุ่มปรากฏน้อยกว่าอย่างเห็นได้ชัด อีกทั้งการวิจัยด้านนี้ในประเทศไทยปรากฏน้อยกว่าประเทศอื่นๆอีกด้วย คาดว่าการศึกษาครั้งนี้จะช่วยลดช่องว่างดังกล่าวและทำให้การศึกษาเกี่ยวกับการเปรียบเทียบระหว่างอาจารย์เจ้าของภาษาและอาจารย์ที่ไม่ใช่เจ้าของภาษามีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น ในส่วนนี้ผู้วิจัยขอเสนองานวิจัยในอดีตที่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์โดยแบ่งออกเป็นสองหัวข้อคือ งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความคิดเห็นต่ออาจารย์เจ้าของภาษาอังกฤษและอาจารย์ที่ไม่ใช่เจ้าของภาษา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียนที่เรียนกับอาจารย์ทั้งสองกลุ่ม

3.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความคิดเห็นต่ออาจารย์เจ้าของภาษาอังกฤษและอาจารย์ที่ไม่ใช่เจ้าของภาษา งานวิจัยในหัวข้อนี้พบว่าวิธีการและผลการศึกษาค่อนข้างเหมือนและสอดคล้องกันกล่าวคือ เน้นการศึกษาทัศนคติและความพึงพอใจ โดยใช้แบบสอบถามและการสัมภาษณ์ ตัวอย่างเช่น Walkinshaw & Duong (2014) ได้ศึกษาทัศนคติผู้เรียนชาวเวียดนามและผู้เรียนชาวญี่ปุ่นต่ออาจารย์เจ้าของภาษาอังกฤษและอาจารย์ผู้พูดภาษาเดียวกับผู้เรียน ผลสรุปคือผู้เรียนคิดว่าอาจารย์เจ้าของภาษาเป็นตัวอย่างที่ดีต่อการเรียนการสอนภาษา และเข้าใจผู้เรียนได้มากกว่า ผลการศึกษานี้ได้ยืนยันผลงานของพวกเขาเองในปี 2012 โดยเฉพาะประเด็นเรื่องการเป็นตัวอย่างที่ดีของการพูดโดยอาจารย์เจ้าของภาษา นอกจากนี้การศึกษานี้ยังระบุอีกว่าคุณลักษณะอื่นมีส่วนสำคัญในการเรียนการสอนด้วยเช่น ประสบการณ์ คุณวุฒิ บุคลิกภาพและความเข้าใจในวัฒนธรรมของผู้เรียน การศึกษาของ Brown (2013) ได้ศึกษาทัศนคติของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาใน

ประเทศสวีเดนในเรื่องพฤติกรรมการสอนของอาจารย์เจ้าของภาษาอังกฤษและอาจารย์ที่พูดภาษาสวีดิช ผลปรากฏว่าแม้ว่านักเรียนส่วนมากต้องการอาจารย์เจ้าของภาษาเพราะอาจารย์กลุ่มนี้มีความสามารถทางภาษา ดีกว่า แต่พวกเขายังตระหนักถึงปัจจัยอื่นๆที่เป็นองค์ประกอบที่สำคัญของอาจารย์ที่ดีซึ่งไม่เกี่ยวข้องกับ ความสามารถทางภาษา ได้แก่ วิธีและทัศนคติในการสอน ซึ่งโดยภาพรวมอาจารย์ที่พูดภาษาสวีดิชมีวิธีการสอน และทัศนคติดีกว่าอาจารย์เจ้าของภาษา

งานวิจัยในไทยที่เห็นเด่นชัดได้แก่ การศึกษาของ Photongsunan & Suwanarak (2008) ที่ทำการ สํารวจอาจารย์สอนภาษาอังกฤษชาวไทยกับอาจารย์เจ้าของภาษาโดยใช้การสัมภาษณ์และแบบสอบถาม ผลการวิจัยรายงานว่าอาจารย์ทั้งสองกลุ่มมีลักษณะที่ต่างกัน จากมุมมองของอาจารย์ทั้งสองกลุ่มเอง จากมุมมอง ของผู้บริหาร และโดยเฉพาะจากมุมมองของผู้เรียนที่ระบุว่านักเรียนต้องการเรียนหลักภาษากับอาจารย์ชาวไทย แม้ว่าอาจารย์กลุ่มนี้เข้มงวดกว่า และต้องการเรียนการออกเสียงกับอาจารย์เจ้าของภาษามากกว่า

การศึกษาของ Todd & Pojanapunya (2008) ได้ใช้แบบสอบถามเพื่อศึกษาทัศนคติเชิงประจักษ์ และนำมาเปรียบเทียบกับทัศนคติแฝงที่ได้จากการใช้โปรแกรมสำเร็จรูป Implicit Association Test ซึ่งเป็นเครื่องมือ ที่นิยมในสาขาจิตวิทยาสังคม ผลการศึกษามีข้อสรุปสำคัญคือผู้เรียนมีทัศนคติเชิงประจักษ์กับอาจารย์เจ้าของ ภาษาดีกว่าอาจารย์ชาวไทย ส่วนผลการเปรียบเทียบทัศนคติจากเครื่องทั้งสองอย่างแสดงผลที่ไม่ต่างกัน โดยผู้ ศึกษาอภิปรายเสริมว่านักเรียนมีความประพฤติดต่อกับอาจารย์ทั้งสองกลุ่มไม่ต่างกันด้วย

3.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียนที่เรียนกับอาจารย์เจ้าของภาษาและกับ อาจารย์ที่ไม่ใช่เจ้าของภาษา เป็นประเด็นหนึ่งที่น่าสนใจ แม้ว่าเมื่อเปรียบเทียบกับการศึกษาด้านความคิดเห็น ต่ออาจารย์ทั้งสองกลุ่มแล้วจะมีจำนวนน้อยกว่า ผู้วิจัยเห็นว่าความสำคัญของการศึกษาเปรียบเทียบประเด็นนี้มุ่ง ประโยชน์ต่อผู้เรียนเป็นหลัก กล่าวคือเพื่อค้นหาว่าผู้เรียนจะสามารถเรียนรู้แต่ละทักษะภาษาโดยบรรลุ วัตถุประสงค์ของรายวิชาจากอาจารย์กลุ่มไหนได้มากกว่ากัน

ในเบื้องต้น Carless (2006) Liu (2006) Robinson & Schaible (1995) และ Stewart (2005) ยืนยันว่าการสอนเป็นทีม (co-teaching) นั้นมีประสิทธิภาพมากกว่าการสอนโดยอาจารย์ท่านเดียว และเมื่อ พิจารณาถึงการสอนภาษาอังกฤษโดยอาจารย์เจ้าของภาษาและอาจารย์ที่ไม่ใช่เจ้าของภาษา การศึกษาจำนวน หนึ่งระบุว่าการสอนแบบเป็นทีมที่มีอาจารย์ทั้งสองกลุ่มทำให้ความสามารถของผู้เรียนดีกว่าการเรียนการสอนโดย อาจารย์กลุ่มใดกลุ่มหนึ่งเท่านั้น

การศึกษาของ Baniabdelrahman (2013) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียนจากการสอนโดย อาจารย์ท่านเดียวและการสอนเป็นทีม โดยการสอนเป็นทีมแบ่งออกเป็นสามแบบคือ 1) ทีมอาจารย์เจ้าของภาษา และอาจารย์ที่ไม่ใช่เจ้าของภาษา 2) ทีมอาจารย์เจ้าของภาษาสองท่าน 3) ทีมอาจารย์ที่ไม่ใช่เจ้าของภาษาสอง ท่าน โดยใช้ข้อสอบวัดสมรรถภาพทั่วไปทางภาษาอังกฤษในการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน ผลปรากฏว่า ผู้เรียนที่เรียนกับอาจารย์เจ้าของภาษาและอาจารย์ที่ไม่ใช่เจ้าของภาษามีพัฒนาการสูงที่สุด

การศึกษาของ Al-Nawras (2013) เปรียบเทียบทักษะการพูดของนักเรียนมัธยมศึกษาที่เรียนกับ อาจารย์เจ้าของภาษาและกับอาจารย์ที่ไม่ใช่เจ้าของภาษาในประเทศอิหร่าน เครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัยคือ แบบทดสอบการพูดที่จัดขึ้นในช่วงปลายภาคการศึกษา ผลการศึกษาระบุพบว่าคะแนนทักษะการพูดของนักเรียน ทั้งสองกลุ่มโดยภาพรวมไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยยะสำคัญ แต่ผลจากการวิเคราะห์เชิงลึกระบุว่านักเรียนที่

เรียนกับอาจารย์เจ้าของภาษาได้คะแนนส่วนการออกเสียงดีกว่า ในขณะที่นักเรียนที่เรียนกับอาจารย์ที่ไม่ใช่เจ้าของภาษาได้คะแนนส่วนความถูกต้องตามหลักภาษาสูงกว่า

ในปี 2543 ลัดดา อมตชีวิน ได้ทำงานวิจัยชื่อเรื่อง การศึกษาโครงการครูชาวต่างประเทศสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนประถมศึกษาสังกัดกรุงเทพมหานคร โดยใช้แบบวิเคราะห์เอกสาร แบบสอบถาม การสังเกตพฤติกรรม และแบบวัดผลสัมฤทธิ์ ผลการวิจัยที่สำคัญคือผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านทักษะการฟังและพูดของนักเรียนที่ได้เรียนกับครูชาวต่างประเทศดีกว่านักเรียนที่ไม่ได้เรียนกับครูชาวต่างประเทศ แต่ทักษะการอ่านและการเขียนไม่ต่างกัน ด้านความพึงพอใจ นักเรียนส่วนมากพอใจในบุคลิกภาพของครูต่างชาติที่ยิ้มแย้มเป็นกันเอง ให้ความสนใจนักเรียนอย่างทั่วถึง และสร้างบรรยากาศที่สนุกต่อการเรียน

ระเบียบวิธีวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้คือนักศึกษามหาวิทยาลัยมหิดลระดับปริญญาตรีที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชา ศศภ ๑๐๕ ภาษาอังกฤษพื้นฐานระดับ ๓ ในภาคการศึกษาที่ 1 ปีการศึกษา 2558 จำนวน 18 กลุ่ม แบ่งออกเป็นกลุ่มที่เรียนกับอาจารย์ชาวไทยและอาจารย์เจ้าของภาษา รวม 1,059 คน นักศึกษากลุ่มนี้มีความสามารถทางภาษาอังกฤษใกล้เคียงกันเนื่องจากนักศึกษาได้รับการจัดกลุ่มให้เรียนวิชานี้โดยดูจากคะแนนการทดสอบทางการศึกษาระดับชาตินี้พื้นฐานวิชาภาษาอังกฤษที่ช่วงคะแนนเดียวกัน

ผู้วิจัยกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างและสุ่มกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามลักษณะการเก็บข้อมูลออกเป็นสองประเภทดังนี้โดยอ้างอิงจากตารางสำเร็จรูปของ ทาโร ยามาเน (Yamane, 1973 อ้างใน ธีรวิทย์ เอกะกุล, 2543) ที่ค่าความเชื่อมั่น 95% รวมทั้งสิ้นจำนวน 166 คน แบ่งออกเป็นสองกลุ่มคือ

1. นักศึกษามหาวิทยาลัยมหิดลที่เรียนในรายวิชา ศศภ ๑๐๕ ภาษาอังกฤษพื้นฐานระดับ ๓ ที่เรียนกับอาจารย์ชาวไทยจำนวน 83 คน
2. นักศึกษามหาวิทยาลัยมหิดลที่เรียนในรายวิชา ศศภ ๑๐๕ ภาษาอังกฤษพื้นฐานระดับ ๓ ที่เรียนกับอาจารย์เจ้าของภาษาจำนวน 83 คน

ทั้งนี้เพื่อป้องกันความคลาดเคลื่อนในการตอบแบบสอบถามหรือได้แบบสอบถามกลับคืนในจำนวนที่ไม่เป็นไปตามเป้าหมายผู้วิจัยจึงปรับจำนวนกลุ่มตัวอย่างเพิ่มขึ้นเป็นกลุ่มละ 90 คน และแต่ละคนได้ให้ความยินยอมในการเข้าร่วมการวิจัยครั้งนี้โดยลงลายมือชื่อเป็นลายลักษณ์อักษรในเอกสารยินยอมเข้าร่วมงานวิจัยซึ่งได้รับอนุมัติจากคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในคนแล้ว

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

งานวิจัยนี้มีเครื่องมือวิจัยที่ใช้เก็บข้อมูลเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพคือ แบบสอบถามความคิดเห็นที่แสดงข้อมูลทั้งเชิงปริมาณและคุณภาพ และแบบทดสอบที่แสดงข้อมูลเชิงปริมาณ โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. แบบสอบถามความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่ออาจารย์ชาวไทยและอาจารย์เจ้าของภาษาที่ปรับมาจากผลสรุปคุณสมบัติของอาจารย์สอนภาษาอังกฤษของ Miller (2012) แบ่งออกเป็นสามด้านดังนี้ ด้านจิตพิสัย ด้านทักษะและเทคนิคในการจัดการเรียนการสอน และด้านรู้ความสามารถ รวมทั้งหมด 26 ข้อ รวมถึงคำถามปลายเปิดที่ให้นักศึกษาแสดงความคิดเห็นเพิ่มเติมอีก 1 ข้อ (ดูแบบสอบถามในภาคผนวก)

2. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (Achievement Test) เป็นแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ตามจุดประสงค์ของรายวิชา ศศษฯ ๑๐๕ ภาษาอังกฤษพื้นฐานระดับ ๓ ซึ่งประกอบด้วยสี่ส่วนคือบทสนทนา ไวยากรณ์ การอ่านและการเขียน โดยใช้ทั้งข้อสอบกลางภาค (200 คะแนน) และข้อสอบปลายภาค (300คะแนน)

วิธีการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยในครั้งนี้วิเคราะห์ผล โดยใช้ค่าสถิติดังนี้

1. ข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถาม ใช้การวิเคราะห์ด้วยสถิติเชิงพรรณนา (Descriptive statistic) ได้แก่ การแจกแจงความถี่ ค่าร้อยละ (Percentage) ค่าความถี่ (Frequency) ค่าเฉลี่ยถ่วงน้ำหนัก (Weighted Arithmetic Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) และสถิติวิเคราะห์เปรียบเทียบข้อมูลระหว่างกลุ่ม ด้วยค่าสถิติ T-Test และวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างกลุ่มตัวแปรด้วยค่าสถิติ ANOVA โดยกำหนดค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. ข้อมูลที่ได้จากผลคะแนนจากแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ใช้สถิติวิเคราะห์เปรียบเทียบข้อมูลระหว่างกลุ่มด้วยค่าสถิติ T-Test และวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างกลุ่มตัวแปรด้วยค่าสถิติ ANOVA โดยกำหนดค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผลการวิจัย

ผลวิจัยแบ่งเป็นสองส่วนคือการเปรียบเทียบความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่ออาจารย์ผู้สอนชาวไทยและอาจารย์เจ้าของภาษาและการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่เรียนกับอาจารย์ผู้สอนชาวไทยและอาจารย์เจ้าของภาษา

ส่วนที่หนึ่ง ผู้วิจัยสอบถามความคิดเห็นของนักศึกษาทั้งสองกลุ่มสามด้านคือด้านจิตพิสัย ด้านทักษะและเทคนิคในการจัดการเรียนการสอน และด้านความรู้ความสามารถ

ตารางที่ 1 เปรียบเทียบความคิดเห็นของนักศึกษามหาวิทยาลัยมหิดลที่มีต่ออาจารย์ชาวไทยและอาจารย์อาจารย์เจ้าของภาษาด้านจิตพิสัย

อาจารย์ผู้สอน	n	$\bar{x}$	S.D.	T	P
อาจารย์ชาวไทย	89	4.6112	0.35848	5.135	0.000
อาจารย์เจ้าของภาษา	90	4.2300	0.60512		

จากตารางที่ 1 ค่าเฉลี่ยของนักศึกษาทั้งสองกลุ่มแตกต่างกันโดยความคิดเห็นของนักศึกษาที่เรียนกับอาจารย์ชาวไทยมีค่าเฉลี่ยสูงกว่านักศึกษาที่เรียนกับเจ้าของภาษาอยู่ที่ 0.3812 โดยค่า T ที่คำนวณได้มีค่าเท่ากับ 5.135 และค่า P-Value เท่ากับ 0.000 ซึ่งต่ำกว่าค่านัยสำคัญที่ตั้งไว้ที่ระดับ 0.05 แสดงว่านักศึกษาที่เรียนกับอาจารย์ชาวไทยและนักศึกษาที่เรียนกับอาจารย์เจ้าของภาษามีความคิดเห็นต่ออาจารย์ผู้สอนด้านจิตพิสัยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ (หมายเหตุ จำนวนผู้ตอบสอบถามไม่เท่ากันเกิดจากผู้เข้าร่วมงานวิจัยไม่ได้ตอบสอบถามในบางข้อ)

ตารางที่ 2 เปรียบเทียบความคิดเห็นของนักศึกษามหาวิทยาลัยมหิดลที่มีต่ออาจารย์ชาวไทยและอาจารย์เจ้าของภาษาด้านทักษะและเทคนิคในการจัดการเรียนการสอน

อาจารย์ผู้สอน	n	$\bar{x}$	S.D.	T	P
อาจารย์ชาวไทย	89	4.1798	0.39884	1.969	0.051
อาจารย์เจ้าของภาษา	88	4.0099	0.70513		

จากตารางที่ 2 ความคิดเห็นของนักศึกษาที่เรียนกับอาจารย์ชาวไทยมีค่าเฉลี่ยสูงกว่านักศึกษาที่เรียนกับเจ้าของภาษาอยู่ที่ 0.1699 โดยค่า T ที่คำนวณได้มีค่าเท่ากับ 1.969 และค่า P-Value เท่ากับ 0.051 ซึ่งสูงกว่าค่านัยสำคัญที่ตั้งไว้ที่ระดับ 0.05 แสดงว่านักศึกษาที่เรียนกับอาจารย์ชาวไทยและนักศึกษาที่เรียนกับอาจารย์เจ้าของภาษาความคิดเห็นต่ออาจารย์ผู้สอนด้านทักษะและเทคนิคในการจัดการเรียนการสอนไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยยะสำคัญทางสถิติ (หมายเหตุ จำนวนผู้ตอบสอบถามไม่เท่ากันเกิดจากผู้เข้าร่วมงานวิจัยไม่ได้ตอบสอบถามในบางข้อ)

ตารางที่ 3 เปรียบเทียบความคิดเห็นของนักศึกษามหาวิทยาลัยมหิดลที่มีต่ออาจารย์ชาวไทยและอาจารย์เจ้าของภาษาด้านความรู้ความสามารถ

อาจารย์ผู้สอน	n	$\bar{x}$	S.D.	T	P
อาจารย์ชาวไทย	90	4.4542	0.43279	2.062	0.041
อาจารย์เจ้าของภาษา	90	4.3000	0.56209		

จากตารางที่ 3 ความคิดเห็นของนักศึกษาที่เรียนกับอาจารย์ชาวไทยมีค่าเฉลี่ยสูงกว่านักศึกษาที่เรียนกับเจ้าของภาษาอยู่ที่ 0.1542 โดยค่า T ที่คำนวณได้มีค่าเท่ากับ 2.062 และค่า P-Value เท่ากับ 0.041 ซึ่งต่ำกว่าค่านัยสำคัญที่ตั้งไว้ที่ระดับ 0.05 แสดงว่านักศึกษาที่เรียนกับอาจารย์ชาวไทยและนักศึกษาที่เรียนกับอาจารย์เจ้าของภาษาความคิดเห็นต่ออาจารย์ผู้สอนด้านความรู้ความสามารถแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

ตารางที่ 4 เปรียบเทียบความคิดเห็นของนักศึกษามหาวิทยาลัยมหิดลที่มีต่ออาจารย์ชาวไทยและอาจารย์เจ้าของภาษาในภาพรวม

อาจารย์ผู้สอน	n	χ	S.D.	T	P
อาจารย์ชาวไทย	88	4.4323	0.33631	3.505	0.001
อาจารย์เจ้าของภาษา	88	4.1858	0.56767		

จากตารางที่ 4 ค่า T ที่คำนวณได้มีค่าเท่ากับ 3.505 โดยมีค่า P-Value เท่ากับ 0.001 ซึ่งต่ำกว่าค่า
นัยสำคัญที่ตั้งไว้ที่ระดับ 0.05 แสดงว่านักศึกษาที่เรียนกับอาจารย์ชาวไทยและนักศึกษาที่เรียนกับอาจารย์
เจ้าของภาษามีความคิดเห็นต่ออาจารย์ผู้สอนในภาพรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ โดยเมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ย
ระหว่างนักศึกษาทั้งสองกลุ่มพบว่านักศึกษามีความพึงพอใจที่จะเรียนกับอาจารย์ชาวไทย (ค่าเฉลี่ย 4.43)
มากกว่าที่จะเรียนกับอาจารย์เจ้าของภาษา (ค่าเฉลี่ย 4.18)

ส่วนที่ 2 การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่เรียนกับอาจารย์ชาวไทยและ
อาจารย์เจ้าของภาษา

ตารางที่ 5 เปรียบเทียบคะแนนข้อสอบกลางภาคของนักศึกษาที่เรียนกับอาจารย์ชาวไทยและอาจารย์เจ้าของ
ภาษา

อาจารย์ผู้สอน	n	Mean	S.D.	T	P
อาจารย์ชาวไทย	90	155.54	17.105	-.173	0.863
อาจารย์เจ้าของภาษา	90	156.00	18.287		

จากตารางที่ 5 ค่าเฉลี่ยคะแนนสอบกลางภาคของนักศึกษาที่เรียนกับอาจารย์เจ้าของภาษามีค่าสูง
กว่าค่าเฉลี่ยคะแนนสอบกลางภาคของนักศึกษาที่เรียนกับอาจารย์ชาวไทยอยู่ที่ 1.54 แต่ผลการวิเคราะห์ทางสถิติ
ปรากฏว่ามีค่า T เท่ากับ -.173 และค่า P-Value เท่ากับ 0.863 ซึ่งมากกว่า 0.05 แสดงว่าค่าเฉลี่ยของคะแนน
ข้อสอบกลางภาคของนักศึกษาทั้งสองกลุ่มไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ตารางที่ 6 เปรียบเทียบคะแนนข้อสอบปลายภาคของนักศึกษาที่เรียนกับอาจารย์ชาวไทยและอาจารย์เจ้าของภาษา

อาจารย์ผู้สอน	n	Mean	S.D.	T	P
อาจารย์ชาวไทย	90	241.06	24.909	.834	0.405
อาจารย์เจ้าของภาษา	90	237.92	25.486		

จากตารางที่ 6 ค่าเฉลี่ยคะแนนสอบปลายภาคของนักศึกษาที่เรียนกับอาจารย์ชาวไทยสูงกว่าค่าเฉลี่ยคะแนนสอบปลายภาคของนักศึกษาที่เรียนกับอาจารย์เจ้าของภาษาอยู่ที่ 3.14 แต่ผลการวิเคราะห์ทางสถิติปรากฏว่ามีค่า T เท่ากับ .834 และค่า P-Value เท่ากับ 0.405 ซึ่งมากกว่า 0.05 แสดงว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนข้อสอบปลายภาคของนักศึกษาทั้งสองกลุ่มไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

สรุปและอภิปรายผล

เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยในภาพรวมด้านความคิดเห็น นักศึกษามหาวิทยาลัยมหิดลมีความพึงพอใจที่เรียนกับอาจารย์ชาวไทย (ค่าเฉลี่ย 4.43) มากกว่าที่เรียนกับอาจารย์เจ้าของภาษา (ค่าเฉลี่ย 4.18) ซึ่งมีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่ 0.001 และเมื่อพิจารณาในแต่ละด้านพบว่านักศึกษาทั้งสองกลุ่มมีความคิดเห็นต่อผู้สอนด้านจิตพิสัยและด้านความรู้ความสามารถแตกต่างกัน ส่วนความคิดเห็นด้านทักษะและเทคนิคในการจัดการเรียนการสอนไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้ นักศึกษาทั้งสองกลุ่มให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับอาจารย์ผู้สอนของตนคล้ายกันว่าอาจารย์ใจดี มีความเป็นกันเอง มีความตั้งใจและกระตือรือร้นในการสอน ความต่างที่เป็นนัยสำคัญอยู่ที่อาจารย์เจ้าของภาษายึดแผนการสอนมากกว่าอาจารย์ชาวไทยจึงทำให้นักศึกษาบางห้องต้องการบรรยากาศที่ผ่อนคลาย ไม่ตึงเครียด และมีกิจกรรมในการเรียนให้มากกว่านี้ ซึ่งผลการศึกษาค้นคว้าต่างจากการศึกษาของ Medgyes (2001) ด้านทัศนคติทั่วไปของผู้เรียนที่ระบุว่าอาจารย์เจ้าของภาษามีวิธีการสอนที่ยืดหยุ่น เน้นความคิดสร้างสรรค์ และสร้างบรรยากาศที่เป็นกันเองมากกว่าอาจารย์ที่ไม่ใช่เจ้าของภาษา อีกทั้งนักศึกษาบางคนแสดงความเห็นว่าความรู้ด้านไวยากรณ์ควรเรียนกับอาจารย์ชาวไทยมากกว่าอาจารย์เจ้าของภาษา ในขณะที่ทักษะทางภาษาควรเรียนกับเจ้าของภาษาเพราะว่าอาจารย์เจ้าของภาษาให้โอกาสในการแสดงความคิดเห็นมากกว่า ไม่เน้นหลักภาษามากเกินไป ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยที่ผ่านมาของ Walkinshaw & Duong (2014) Brown, (2013) และ Photonsunan & Suwanarak (2008) แต่นักศึกษาบางคนกลับเห็นว่าการฝึกทักษะทางภาษาสามารถเรียนรู้กับอาจารย์ชาวไทยได้ถ้าอาจารย์ใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อในการสอนอย่างสม่ำเสมอ เมื่อพิจารณาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนพบว่าผลคะแนนรวมของข้อสอบกลางภาคและข้อสอบปลายภาคของนักศึกษาที่เรียนกับอาจารย์ชาวไทยและนักศึกษาที่เรียนกับอาจารย์เจ้าของภาษาไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยนักศึกษาที่เรียนกับเจ้าของภาษามีผลคะแนนข้อสอบกลางภาคโดยเฉลี่ยมากกว่านักศึกษาที่เรียนกับอาจารย์ชาวไทยอยู่ที่ 0.46 และนักศึกษาที่เรียนกับอาจารย์ชาวไทยมีผลคะแนนข้อสอบปลายภาคโดยเฉลี่ยมากกว่านักศึกษาที่เรียนกับอาจารย์เจ้าของภาษาอยู่ที่ 3.14

ความแตกต่างอย่างเป็นนัยสำคัญด้านความคิดเห็นต่ออาจารย์ผู้สอนชาวไทยและอาจารย์เจ้าของภาษาอาจจะมีปัจจัยหลายประการ เช่น คุณวุฒิและการศึกษาของอาจารย์ ความเข้าใจเรื่องวัฒนธรรมและความคิดของผู้เรียน และแผนการสอนของรายวิชา กล่าวคือนักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่างครั้งนี้พึงพอใจกับอาจารย์ชาวไทยมากกว่าอาจารย์เจ้าของภาษาอาจเป็นเพราะอาจารย์ชาวไทยได้รับการฝึกฝนทางด้านภาษาอังกฤษและการสอนภาษาอังกฤษมาโดยตรง ซึ่งทำให้สามารถอธิบายเนื้อหาได้อย่างละเอียดลึกซึ้ง เป็นระบบตามขั้นตอนและครอบคลุมเรื่องหลักภาษาและการสอนภาษา ในขณะที่อาจารย์เจ้าของภาษาส่วนใหญ่ในงานวิจัยครั้งนี้ไม่ได้รับการฝึกฝนทางด้านภาษาหรือการสอนภาษาโดยตรงจึงทำให้การสอนบางเรื่องทำได้ยาก เช่น การอธิบายหัวข้อทางไวยากรณ์และการวัดผลประเมินผลซึ่งต้องอาศัยความรู้ความชำนาญเป็นพิเศษ ความสามารถในการใช้ภาษาอย่างเดียวยังไม่เพียงพอ เมื่อพิจารณาด้านวัฒนธรรมประกอบแล้วอาจารย์เจ้าของภาษาก็น่าจะมีความยากลำบากในการเข้าใจผู้เรียนมากกว่าอาจารย์ชาวไทย เนื่องจากอาจารย์เจ้าของภาษาไม่สามารถรับรู้วิถีคิดและการปฏิบัติตนตามวัฒนธรรมของผู้เรียนชาวไทยได้อย่างลึกซึ้ง จึงทำให้จัดการเรียนการสอนรวมถึงการแก้ปัญหาไม่สอดคล้องตามความต้องการของผู้เรียน ด้วยเหตุนี้จึงทำให้อาจารย์เจ้าของภาษาอาจเน้นการสอนเนื้อหาที่ระบุไว้ตามแผนการสอนของรายวิชาขาดการยืดหยุ่น ทั้งนี้แผนการเรียนการสอนที่มีการกำหนดหัวข้อระยะเวลาที่ชัดเจนและค่อนข้างตายตัว รวมถึงวิธีการสอนที่อิงอยู่กับหนังสือเรียนเป็นหลักทำให้อาจารย์เจ้าของภาษาไม่สามารถจัดกิจกรรมเพิ่มเติมหรือสอดแทรกเนื้อหาอื่นๆได้มากนักด้วย แต่อาจารย์ชาวไทยมีแนวโน้มที่จะจัดการเรียนการสอนที่ยืดหยุ่นกว่าเนื่องจากเข้าใจความต้องการของผู้เรียนนอกเหนือจากวัตถุประสงค์และแผนการสอนตามที่กำหนดไว้ในรายวิชา

กระนั้นแม้ว่านักศึกษาจะมีความพึงพอใจกับอาจารย์ชาวไทยมากกว่าอาจารย์เจ้าของภาษา แต่ผลสัมฤทธิ์ทางภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่เรียนกับอาจารย์ทั้งสองกลุ่มกลับไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งแสดงว่าอาจารย์เจ้าของภาษาสามารถทำให้ผู้เรียนบรรลุวัตถุประสงค์ของรายวิชาได้ดีพอๆกับอาจารย์ชาวไทย กล่าวคือความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักศึกษาเพิ่มพูนขึ้นเช่นเดียวกันเมื่อเรียนกับอาจารย์เจ้าของภาษา ซึ่งแสดงให้เห็นว่าอาจารย์เจ้าของภาษาที่มีความสามารถในการสอนเช่นเดียวกัน ดังนั้นผู้วิจัยจึงขอเสนอแนะว่า ถ้าเป็นไปได้การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยควรมีทั้งอาจารย์ชาวไทยและอาจารย์เจ้าของภาษา โดยที่เนื้อด้านหลักภาษาควรให้อาจารย์ที่ได้รับการฝึกฝนด้านนี้เป็นผู้รับผิดชอบ ทั้งนี้อาจารย์ชาวไทยสามารถให้ความรู้ด้านเนื้อหา รวมถึงการให้คำปรึกษาที่สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียนชาวไทยได้อย่างมีประสิทธิภาพ ส่วนอาจารย์เจ้าของภาษายังคงเป็นส่วนสำคัญในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในฐานะเป็นผู้ที่ใช้ภาษาของตนเองอย่างเป็นธรรมชาติและสัมผัสกับวัฒนธรรมภาษาของตนเองมากที่สุด และหากอาจารย์เจ้าของภาษาได้รับการฝึกฝนด้านการสอนภาษาอังกฤษโดยตรงและตระหนักถึงธรรมชาติของผู้เรียนชาวไทยก็จะทำให้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น โดยเฉพาะเมื่ออาจารย์เจ้าของภาษาร่วมมือกับอาจารย์ชาวไทยก็จะทำให้เกิดประโยชน์สูงสุดต่อผู้เรียนผู้สอน และสถานศึกษา

References

- Amatacheewin, L. (2000). *A study of the project of "foreign teachers to teach English at primary schools under the department of education of Bangkok"*. Retrieved from <http://www.happyreading.in.th/article/detail.php?id=1569>
- Ali, I. & Jungsatitkul, S. (2008). An attitude survey of the M5 students, their parents, English language teachers and administrators toward native and non-native English speaking teachers in Khon Kaen province. *KKU Research Journal*, 8(4), 102-115.
- Al-Nawrasy, O. (2013). The effect of native and nonnative English language teachers on secondary students' achievement in speaking skills. *Jordan Journal of Educational Sciences*, 9(2), 243-254.
- Baniabdelrahman, A. (2013). Effect of team teaching and being the teacher native or non-native on EFL students' English language proficiency. *African Educational Research Journal*, 1(2) 85-95.
- Brown, E. (2013). *Native and non-native English speaking ESL/EFL teachers in Sweden: a study on students' attitudes and perceptions towards the teaching behavior of native and non-native English speaking teachers*. Retrieved from <https://www.diva-portal.org/smash/get/diva2:624579/FULLTEXT01.pdf>
- Canagarajah, A.S. (1999). On an EFL teachers, awareness and agency. *ELT Journal (united States)*, 53(3), 207-214.
- Carless, D. (2006). Collaborative ESL/EFL teaching in primary schools. *ELT Journal*, 60(4), 328-335.
- Cheung, Y. L. (2002). *The attitude of university students in Hong Kong towards native and nonnative teachers of English* (master's thesis). The Chinese University of Hong Kong, Hong Kong.
- Clark, E. & Paran, A. (2007). The employability of non-native-speaker teachers of EFL: a UK survey. *System*, 35(4), 407-430.
- Hajizadeh, N. & Salahshour, N. (2014). Characteristics of effective EFL instructors: language teachers' perceptions versus learners' perceptions. *International Journal of Applied Linguistics and English Literature*, 3(1), 202-214.
- Holliday, A. (2008). Standards of English and politics of inclusion. *Language Teaching*, 41(1), 119-130.

- Iraseme, M. P. (2006). Students and teacher's self-perceptions: the relationship between the foreign language learner and the native/non-native speaking language teacher. *Selection of articles from the second international qualitative research conference*. Univesidaa de Guanajuanto.
- Liu, L. (2006). Co-teaching between native and non-native English teachers: an exploration of co-teaching models and strategies in the Chinese primary school context. *ESL/EFL actions on English Language Teaching*, 7(2), 103-118.
- Liu, J. (1999). Nonnative-English-speaking professionals in TESOL. *TESOL Quarterly*, 33(10), 85-102.
- McKay, S.L. (2002). *Teaching English as an International Language*. Oxford: Oxford University Press.
- Medgyes, P. (2011). Nonnative Speaker English Teachers: Research, Pedagogy, and Professional Growth. *ELT Journal*, 65(2), 190-192.
- Miller, P. (2012). Ten characteristics of a good teacher. *English Teaching Forum*, 50(1), 36-38.
- Park, G. & Lee, H. (2006). The characteristics of effective English teachers as perceived by high school teachers and students in Korea. *Asia Pacific Education Review*, 7(2), 236-248.
- Phillipson, R. (1992). *Linguistic Imperialism*. Oxford: Oxford University Press.
- Photongsunan, S. & Suwanarak, K. (2008). Native and non native dichotomy: distinctive stances of Thai teachers of English. *ABAC Journal*, 28(2), 10-30.
- Robinson, B. & Schaible, R. (1995). Team teaching: Reaping the benefits. *College Teaching*, 43(2), 57-60.
- Stewart, T. (2005). Interdisciplinary team teaching as a model for teacher development. *TESL-EJ Top*, 9(2), 45-58.
- Walkinshaw, I., & Duong, O. T. H. (2014). Native and Non-Native English Language Teachers: Student Perceptions in Vietnam and Japan. *SAGE Open*, April- June, 1-9

- Walkinshaw, I., & Duong, O. T. H. (2012). Native- and Non-Native Speaking English Teachers in Vietnam: Weighing up the Benefits. *TESL-EJ*, 16(3), 1-17.
- Watson, T.R. & Pojanapunya, P. (2009). Implicit attitudes towards native speakers and non-native speaker teachers. *System*, 37(1), 23-33.
- Wichadee, S. (2008) *Characteristics of effective English language teachers: the perspectives of Bangkok University students*. Retrieved from https://www.bu.ac.th/knowledgecenter/epaper/jan_june2010/pdf/Page_01.pdf

ภาคผนวก

แบบสอบถามความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่ออาจารย์ชาวไทยและอาจารย์เจ้าของภาษา

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป

โปรดทำเครื่องหมายกากบาท (X) ลงในกล่องข้อความและกรอกข้อมูลที่ตรงกับความเป็นจริงของท่าน

1. เพศ ☐ ชาย ☐ หญิง
2. กลุ่มที่เรียน (section) _____
3. กำลังศึกษาอยู่คณะ _____
4. รหัสนักศึกษา _____
5. อาจารย์ผู้สอนในภาคเรียนที่ 2/2557 ☐ ชาวไทย ☐ ชาวต่างชาติ

ตอนที่ 2 ความคิดเห็นเรื่องคุณสมบัติของอาจารย์ผู้สอนภาษาอังกฤษ

โปรดทำเครื่องหมายกากบาท (X) ลงในตารางตามความคิดเห็นของท่าน

ข้อความ	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
ด้านจิตพิสัย					
1. ผู้สอนมีความกระตือรือร้นในการสอน					
2. ผู้สอนทำให้ผู้เรียนมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียน					
3. ผู้สอนเอาใจใส่ผู้เรียน					
4. ผู้สอนให้คำปรึกษาผู้เรียนนอกเหนือจากเวลาเรียน					
5. ผู้สอนยิ้มแย้มแจ่มใสและมีปฏิสัมพันธ์ที่เป็นกันเองกับผู้เรียน					
6. ผู้สอนตระหนักถึงความต้องการและความสามารถที่แตกต่างของผู้เรียน					
7. ผู้สอนมีความอดทนต่อปัญหาและสถานการณ์ต่างๆในชั้นเรียน					
8. ผู้สอนปฏิบัติต่อผู้เรียนอย่างเท่าเทียมกัน					
9. ผู้สอนมีความระมัดระวังในการแสดงออกเพื่อไม่ให้กระทบความรู้สึกของผู้เรียน					

10. ผู้สอนให้เกียรติผู้เรียน					
ด้านทักษะและเทคนิคในการจัดการเรียนการสอน					
11. ผู้สอนสอนได้สนุกและน่าสนใจ					
12. ผู้สอนใช้สื่อการเรียนการสอนที่เหมาะสมและน่าสนใจ					
13. ผู้สอนมีการสอนที่เป็นระบบและเข้าใจง่าย					
14. ผู้สอนใช้กิจกรรมและบทเรียนที่ท้าทายความสามารถของผู้เรียน					
15. ผู้สอนจัดกิจกรรมการเรียนการสอนอย่างสร้างสรรค์					
16. ผู้สอนบริหารเวลาในการจัดการเรียนการสอนได้อย่างเหมาะสม					
17. ผู้สอนมีวิธีในการดึงดูดความสนใจของผู้เรียนเข้าสู่บทเรียน					
18. ผู้สอนเปิดโอกาสให้แสดงความคิดเห็นและซักถาม					
ด้านความรู้ความสามารถ					
19. ผู้สอนมีความรู้ความเข้าใจในไวยากรณ์อย่างแจ่มแจ้ง					
20. ผู้สอนมีความรู้ความเข้าใจในทักษะทางภาษาที่ตนเองสอนอย่างแจ่มแจ้ง					
21. ผู้สอนสามารถใช้ภาษาได้อย่างถูกต้องเหมาะสม					
22. ผู้สอนให้ความรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาและวัฒนธรรมอื่นๆ ที่สอดคล้องกับบทเรียน					

23. ผู้สอนสามารถประเมินความสามารถและ ข้อบกพร่องด้านภาษาของผู้เรียน					
24. ผู้สอนเข้าใจและสามารถแก้ปัญหาในการ เรียนภาษาของผู้เรียน					
25. ผู้สอนสามารถแนะแนวทางในการศึกษา ด้วยตนเองให้ผู้เรียนได้					
26. ผู้สอนสามารถตอบข้อซักถามของผู้เรียนได้ อย่างชัดเจน					

ความคิดเห็นเพิ่มเติมและข้อเสนอแนะ
